

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik
Christiansborg
1240 København K

Dato: 22. februar 2011
Kontor: Statsretskontoret
Sagsnr.: 2011-792-1568
Dok.: LAR40643

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 165 (Alm. del), som Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik har stillet til justitsministeren den 20. januar 2011. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karen Jespersen (V).

Lars Barfoed

/

Jens-Christian Bülow

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 165 fra Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik (Alm. del):

”Vil ministeren redegøre for de muligheder, der er for et generelt forbud mod offentlige møder, hvor arrangørerne kræver publikum kønsopdelt?”

Svar:

Et generelt forbud mod afholdelse af møder med offentlig adgang, hvor arrangørerne kræver publikum kønsopdelt, vil have karakter af et indgreb i forsamlingsfriheden, som er beskyttet efter grundlovens § 79 og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11.

Det vil være centralt for vurderingen af, om et sådant forbud vil være foreneligt med grundloven og Den Europæiske Menneskerettighedskonvention, hvilke og hvor tungtvejende interesser forbuddet nærmere vil skulle tjene.

Der kan vedrørende grundlovens § 79 herved henvises til Højesterets dom af 16. august 1999 i sagen om den såkaldte rockerlov (lov nr. 907 af 15. oktober 1996 om forbud mod ophold i bestemte ejendomme), jf. Ugeskrift for Retsvæsen 1999, s. 1798. I dommen udtalte Højesteret bl.a. følgende:

”Denne bestemmelse [grundlovens § 79] om forsamlingsfrihed er ligesom bestemmelserne om ytringsfrihed i § 77 og foreningsfrihed i § 78 en nødvendig og selvfølgelig forudsætning for et demokrati. Af hensyn til muligheden for gennem forsamlinger at befordre meningstilkendegivelser sikrer bestemmelsen, at forsamlinger kan afholdes uden forudgående tilladelse fra en offentlig myndighed og ikke vilkårligt kan forbydes. Bestemmelsen hindrer imidlertid ikke, at der ved lov fastsættes regler, som – uden at være rettet mod en forsamlings meningstilkendegivelser – begrænser forsamlingsfriheden, når dette sker til beskyttelse af andre væsentlige interesser, herunder andres liv og velfærd. Sådanne begrænsninger må dog ikke gå videre end, hvad der er nødvendigt for en sådan beskyttelse, jf. herved også Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 11.”